

Objawienie Jezusa Chrystusa - numer piąty

Izajasz czterdziesty: Pocieszcie, pocieszcie

Jeff Pippenger

2023-10-25

W pierwszych siedemnastu wersetach czterdziestego rozdziału Księgi Izajasza sto czterdzieści cztery tysiące są prorocy umiejscowieni po upływie trzech i pół dnia, kiedy leżeli martwi na ulicach, podczas gdy świat się radował. Wszyscy prorocy zgadzają się ze sobą, a przedstawiane przez nich wydarzenia prorocze zawsze pozostają w zgodzie z proroctwami innych proroków, gdyż Bóg nie jest sprawcą zamieszania.

A duchy proroków są poddane prorokom. Albowiem Bóg nie jest sprawcą zamieszania, lecz pokoju, jak we wszystkich zborach świętych. 1 List do Koryntian 14:32, 33.

Pocieszyciel, którego Jezus obiecał posłać po swoim odejściu, został umieszczony w samych pierwszych słowach pierwszego wersetu dwudziestu sześciu rozdziałów, które składają się na ostatnią prorocką narrację Izajasza. „Pocieszajcie, pocieszajcie mój lud, mówi wasz Bóg.” Zasada pierwszej wzmianki podkreśla, że następne dwadzieścia sześć rozdziałów należy rozumieć w odniesieniu do doskonałego i ostatecznego wypełnienia przyjścia Pocieszyciela.

A ja będę prosił Ojca, a On da wam innego Pocieszyciela, aby pozostał z wami na zawsze. Lecz Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pośle w moim imieniu, On was wszystkiego nauczy i przypomni wam wszystko, co wam powiedziałem. Jan 14,16.26.

Okrzyk o północy z historii ruchu millerowskiego powtarza się w historii stu czterdziestu czterech tysięcy.

Świat leży w niegodziwości, w oszustwie i ułudzie, w samym cieniu śmierci — śpi, śpi. Kto przeżywa udrękę duszy, by ich obudzić? Jaki głos może do nich dotrzeć? Moje myśli zostały przeniesione w przyszłość, gdy zostanie dany znak: „Oto oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie mu na spotkanie.” Lecz niektórzy będą zwlekać z nabyciem oliwy do uzupełnienia swoich lamp i zbyt późno przekonają się, że charakter, symbolizowany przez oliwę, nie jest przekazywalny. Review and Herald, 11 lutego 1896.

Pada pytanie: „jaki głos może” „obudzić” tych, którzy „śpią”? „Głos”, który ich budzi w czterdziestym rozdziale Księgi Izajasza, to „głos”, który „woła” na „pustyni”.

Mówcie do serca Jerozolimy i wołajcie do niej, że jej walka dobiegła końca, że jej wina została przebaczona; bo z ręki Pana otrzymała podwójnie za wszystkie swoje grzechy. "Głos" tego, który "woła" na pustyni. . . Izajasza 40:2, 3.

Poselstwo wołania o północy jest także poselstwem późnego deszczu.

"Odsuwacie przyjdzie Pana zbyt daleko. Widziałem, że późny deszcz nadchodzi tak [nagle jak] wołanie o północy i z dziesięciokrotnie większą mocą." Spalding i Magan, 5.

Jednym z wielu symboli w Słowie Bożym, które przedstawiają poselstwo późnego deszczu, jest symbol rozpoznawany po podwojeniu słów lub zwrotów. Podwojenie słów lub zwrotów jest symbolem wołania o północy, czyli poselstwa późnego deszczu w dniach ostatecznych. Symbolika podwojenia „pocieszcie, pocieszcie” umieszcza początek czterdziestego rozdziału Księgi Izajasza w czasie zwłoki, gdy poselstwo przedstawione jako wołanie o północy w przypowieści o dziesięciu pannach ma zostać rozpoznane, a następnie ogłoszone. W tym czasie Chrystus posyła Pocieszyciela, aby obudził śpiące panny, które proroczo są przedstawione jako śpiące, a w niektórych proroczych fragmentach jako pogrążone w śnie śmierci. Pierwszy werset Izajasza 40 jest proroczo umiejscowiony trzy i pół symbolicznego dnia „po” rozczerowaniu z 18 lipca 2020 roku, gdyż wtedy posyłany jest Pocieszyciel, aby obudzić tych, którzy śpią. Trzy i pół dnia to symbol pustyni i tam właśnie „głos” zaczyna „wołać”.

Księga Objawienia 11, Księga Ezechiela 37, Ewangelia Mateusza 25 oraz historia millerytów (wraz z tymi samymi kamieniami milowymi historii millerytów, które występują w każdym ruchu reformacyjnym) łączą się, aby wskazać „konkretny proces” przebudzenia śpiących panien. Proces zaczyna się od tego, że panny zasypiają w chwili rozczerowania. Okres czasu zwłoki, który rozpoczął się w chwili rozczerowania, ostatecznie zostaje rozpoznany jako czas zwłoki. Ostatnią częścią czasu zwłoki jest rozwinięcie poselstwa okrzyku o północy. Gdy poselstwo zostaje ugruntowane, jest następnie ogłaszane, aż osiąga swój punkt kulminacyjny: sąd.

Posłaniec przedstawiony jako „głos” u Izajasza zapytał, jaki był przekaz, który należało ogłosić. Powiedziano mu w języku symbolicznym, by przedstawił przesłanie islamu. Proroczego przesłania islamu nie można oddzielić od wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego, ponieważ islam jest potęgą trąby, a siedem trąb z Księgi Objawienia przedstawia Boży sąd nad mocarstwami, które ustanawiają prawa niedzielne. Tymi mocarstwami były: pogański Rzym w roku 321, symbol smoka; papieski Rzym w roku 538, symbol bestii; oraz wkrótce nadchodzące prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych, symbol fałszywego proroka.

W związku z ustaleniem, jaka była treść przesłania, które miał ogłaszać „głos” wołający na pustyni, pojawia się obietnica, że słowo Boże nigdy nie zawodzi. „Obietnica i zapewnienie”, że słowo Boże nigdy nie zawodzi, występuje w tym samym proroczym kontekście, który w Księdze Habakuka, rozdział drugi, werset trzeci, wyrażony jest słowami: „na końcu przemówi i nie skłamię; choćby zwlekało, czekaj na to, bo z pewnością nadejdzie, nie spóźni się.” Przesłanie islamu nigdy nie zawiedzie, z pewnością nadejdzie. Ostatni werset rozdziału czterdziestego Księgi Izajasza zwraca się do tych, którzy oczekują widzenia u Habakuka.

Lecz ci, którzy oczekują Pana, odnowią swoje siły; wzbiją się na skrzydłach jak orły; będą biec i nie znużą się; będą chodzić i nie ustaną. Izajasza 40:31.

„Ukryta historia” siedmiu gromów, która teraz zostaje odpieczętowana, wskazuje trzy kamienie milowe, które rozpoczynają się i kończą rozczerowaniem. W tej symbolicznej historii są trzy kamienie milowe, oddzielone dwoma okresami. Rozczerowanie rozpoczyna czas zwłoki. Czas zwłoki prowadzi do skorygowanego poselstwa i przepowiedni Wołania o północy. Poselstwo Wołania o północy rozpoczyna okres głoszenia poselstwa Wołania o północy, który prowadzi do

drugiego rozczerowania, przedstawionego jako sąd. Te trzy kroki, oddzielone dwoma okresami, stanowią Alfę i Omegę, tak jak są wyrażone w hebrajskim słowie „prawda”.

W trzydziestym siódmym rozdziale Księgi Ezechiela Ezechiel także reprezentuje „głos” z czterdziestego rozdziału Księgi Izajasza. Głos w czterdziestym rozdziale Księgi Izajasza pyta: „Co mam wołać?” „Głos” w trzydziestym siódmym rozdziale Księgi Ezechiela, w wersecie siódmym, następnie „prorokował tak, jak” mu „nakazano”.

Więc prorokowałem, jak mi nakazano: a gdy prorokowałem, rozległ się szum, i oto drżenie, i kości zbliżyły się, kość do swojej kości. A gdy patrzyłem, oto ścięgna i ciało pojawiły się na nich, a skóra pokryła je z wierzchu; lecz nie było w nich tchnienia. Ezechiel 37:7, 8.

Pierwsze proroctwo Ezechiela sprawiło, że kości i ciało złączyły się, lecz wciąż nie było w nich życia. „Więc,” Ezechiel „prorokował, jak” mu „nakazano” po raz drugi. Drugie proroctwo ożywiło ciało. Dwa proroctwa są zobrazowane przez stworzenie Adama.

I Pan Bóg ukształtował człowieka z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza dech życia; i człowiek stał się duszą żyjącą. Księga Rodzaju 2:7.

Dwuetapowy proces przywracania życia martwym, wyschłym kościom po raz pierwszy pojawia się przy stworzeniu Adama, podkreślając, że prorocze Słowo Boże jest także Jego mocą stwórczą. Bóg najpierw „uformował” Adama, a pierwsze proroctwo Ezechiela sprawiło, że kości zeszyły się i utworzyły ciało; potem Bóg „tchnął w jego nozdrza tchnienie życia; i człowiek stał się duszą żyjącą.”

Drugie proroctwo Ezechiela było skierowane "do wiatru", nie do kości, gdyż powiedziano mu, by "powiedział do wiatru": "Przyjdź z czterech wiatrów, o tchnienie, i tchnij na tych zabitych, aby ożyli." Drugie proroctwo Ezechiela, które przywraca martwe ciała do życia jako potężna armia, było skierowane nie do martwych ciał, lecz do wiatru. Był to nakaz skierowany do wiatru, by tchnął na ciała. Po raz pierwszy słowo "tchnienie" pojawia się w Słowie Bożym przy stworzeniu Adama i tam jest określone jako tchnienie życia, a to, co wnosi życie w martwe ciała, pochodzi z czterech wiatrów.

Aniołowie powstrzymują cztery wiatry, ukazane jako rozwścieczony koń, który próbuje się wyrwać i pędzić po obliczu całej ziemi, niosąc na swej drodze zniszczenie i śmierć.

"Czy będziemy spać na samym skraju wiecznego świata? Czy będziemy otępiali, oziębli i martwi? Och, oby w naszych kościołach był Duch Boży i Boże tchnienie, tchnięte w Jego lud, aby mogli stanąć na nogi i żyć." Manuscript Releases, tom 20, 217.

Dwa pytania tutaj brzmią: czy będziemy spać i czy będziemy martwi? ... dwa określenia tego samego proroczego stanu. Poselstwo czterech wiatrów, które są powstrzymywane przez aniołów, jest poselstwem, które sprawia, że tchnienie Boga wstępuje w umarłych i że powstają i żyją. Poselstwo czterech wiatrów jest poselstwem rozgniewanego konia islamu. Poselstwo czterech wiatrów w Księdze Objawienia jest poselstwem pieczętowania. Poselstwo pieczętowania z Objawienia 7:1–3 to poselstwo, które wskazuje, że cztery wiatry są powstrzymywane, aż do zapieczętowania sług Bożych.

A potem ujrzałem czterech aniołów stojących na czterech krańcach ziemi, trzymających cztery wiatry ziemi, aby żaden wiatr nie wiał na ziemię ani na morze, ani na żadne drzewo. I ujrzałem innego anioła wstępującego od wschodu, mającego pieczęć Boga żywego; i zawołał donośnym głosem do czterech aniołów, którym dano wyrządzać szkodę ziemi i morzu, mówiąc: Nie wyrządzajcie szkody ziemi ani morzu, ani drzewom, dopóki nie opieczętujemy sług naszego Boga na ich czołach. Objawienie 7:1-3.

Drugie proroctwo Ezechiela było skierowane do wiatru, a życie, które wiatr przekazał ciałom, pochodziło z orędzia czterech wiatrów. W wersetach od ósmego do dziesiątego w trzydziestym siódmym rozdziale Księgi Ezechiela słowa występujące jako „wiatr” lub „tchnienie” to za każdym razem to samo hebrajskie słowo. Bóg tchnął w Adama tchnienie życia, a u Ezechiela tchnienie życia jest orędziem o zapieczętowaniu stu czterdziestu czterech tysięcy, które przychodzi z czterech wiatrów. To orędzie przekazuje Bożą moc stwórczą ciałom, które zostały zebrane w dolinie śmierci dzięki pierwszemu orędziu. Orędzie czterech wiatrów jest orędziem o tym, że islam przynosi sąd nad Stanami Zjednoczonymi z powodu prawa niedzielnego. Jest to orędzie Wołania o północy.

Ukryta historia siedmiu gromów zaczyna się od rozczarowania, które rozpoczyna czas oczekiwania. W jedenastym rozdziale Apokalipsy, gdy dwóch proroków zostało zabitych 18 lipca 2020 roku, rozpoczął się czas oczekiwania. Ezechiel był wśród umarłych, gdy Pan zapytał Ezechiela, czy dwaj świadkowie, którzy leżą martwi na ulicy, mogą ożyć.

Ręka Pana była nade mną i w duchu Pana wyprowadziła mnie oraz postawiła pośrodku doliny, która była pełna kości. I kazał mi obejść je dokoła; a oto było ich bardzo wiele na powierzchni doliny i były bardzo wyschłe. I rzekł do mnie: Synu człowieczy, czy te kości mogą ożyć? Odpowiedziałem: Panie Boże, Ty wiesz. Ezechiel 37:1-3.

W wersecie siódmym, gdy Ezechiel wygłasza pierwsze z dwóch proroctw, przesłanie brzmiało po prostu: „O wy suche kości, słuchajcie słowa Pana.” Jan w Apokalipsie zapisuje: „Błogosławieni, którzy słuchają słów proroctwa tej księgi.” Ezechiel przedstawia martwe, suche kości jako błogosławionych, tych, którzy słuchają polecenia Ezechiela, by słuchać Słowa Pana, a Jego Słowo jest Prawdą. W drugim rozdziale Księgi Ezechiela opisane jest doświadczenie tych, którzy słuchają Bożego słowa.

I rzekł do mnie: Synu człowieczy, stań na nogi, a będę mówił do ciebie. I duch wszedł we mnie, gdy mówił do mnie, i postawił mnie na nogi, tak że usłyszałem tego, który mówił do mnie. Ezechiel 2:1, 2.

W jedenastym rozdziale Apokalipsy, gdy martwe ciała słyszą Słowo Pana, Pocieszyciel wstępuje w nie i stają na nogi. To Pocieszyciel stawia je na nogi.

A po trzech i pół dniach Duch życia od Boga wstąpił w nich i stanęli na nogi; a wielki strach padł na tych, którzy ich ujrzeli. Apokalipsa 11:11.

Powstanie umarłych jest pierwszym krokiem w dwuetapowym procesie, który wyprowadza ich z grobów, aby stali się sztandarem wzniesionym podczas sądu związanego z prawem niedzielnym.

Gdy stają w rozdziale jedenastym, „wielki strach” ogarnia tych, którzy ich widzą.

I uda się do swej warowni z trwogi, a jego książęta złęką się chorągwi, mówi Pan, którego ogień jest na Syjonie, a jego piec w Jerozolimie. Izajasza 31:9.

Poselstwo Wołania o północy w historii ruchu millerowskiego było drugą częścią poselstwa drugiego anioła. Poselstwo drugiego anioła spowodowało oddzielenie millerowców od kościołów, które wówczas zostały zidentyfikowane jako córki Babilonu, a wierni zostali wezwani, by wyjść i stanąć po stronie millerowców. Przez to poselstwo uformowało się "ciało" wierzących, a następnie drugim krokiem było poselstwo Wołania o północy, które przyłączyło się do drugiego poselstwa i dodało mu mocy. Millerowcy stali się wówczas potężną armią, która rozniosła to poselstwo niczym potężna fala po całym kraju. Ten dwuetapowy proces to dwa głosy z osiemnastego rozdziału Apokalipsy i jest to identyczny proces, co zmartwychwstanie martwych, wyschłych kości w Księdze Ezechiela, tych, którzy zostali zabici na ulicy z jedenastego rozdziału Apokalipsy.

„Aniołowie zostali posłani, aby wspomóc potężnego anioła z nieba, a ja słyszałam głosy, które zdawały się rozbrzmiewać wszędzie: Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie uczestniczyli w jej grzechach i aby was nie dotknęły jej plagi; gdyż jej grzechy dosięgły nieba, a Bóg wspomniął jej nieprawości. To poselstwo wydawało się dodatkiem do trzeciego poselstwa i łączyło się z nim, tak jak okrzyk o północy połączył się z poselstwem drugiego anioła w 1844 roku.”
Spiritual Gifts, tom 1, 195, 196.

Pierwszym drogowskazem w ukrytej historii siedmiu gromów jest rozczarowanie, które rozpoczyna czas zwłoki. Czas zwłoki to okres przedstawiony jako trzy i pół dnia, będący symbolem pustyni. Pod koniec czterdziestu lat wędrówki po pustyni Jozue wprowadził potężne wojsko do Ziemi Obiecanej. Pod koniec trzech i pół dnia Ezechiel zostaje zabrany do doliny śmierci i otrzymuje polecenie, by nakazać martwym ciałom: "słuchajcie słowa Pana". Ezechiel jest "głosem" wołającym na pustyni. Polecenie, by słuchać słowa Pana, sprawia, że członki ciała łączą się, lecz jeszcze nie żyją, nie stanowią jeszcze wojska, jeszcze nie zostali zapieczętowani. "Słowo Pana", wypowiedziane przez Ezechiela w rozdziale drugim, wskazuje, że kiedy przychodzi Pocieszyciel, lud Boży powstaje, jednocześnie słysząc słowo Pana. Chrystus obiecał, że pošle Pocieszyciela trzy i pół dnia po tym, jak zostali zamordowani na ulicy.

Gdy już staną, ciała „które jeszcze nie żyją” mają otrzymać drugie proroctwo. „Głos wołającego na pustyni” u Izajasza pyta, jakie proroctwo ma głosić? „Poselstwo”, które zarówno Ezechiel, jak i „głos” w czterdziestym rozdziale Księgi Izajasza mają przekazać, jest poselstwem islamu. Gdy to proroctwo zostanie ogłoszone, „Adam” ożywa jako potężna armia. Wówczas żyjący dwaj świadkowie ogłaszają poselstwo sądu islamu nad Stanami Zjednoczonymi z powodu wkrótce mającego zostać uchwalonego prawa niedzielnego. Sąd związany z prawem niedzielnym jest trzecim drogowskazem ukrytej historii siedmiu gromów. Gdy się wypełni, armia zostaje wzniesiona jako sztandar ku niebu i jest przedstawiona w czternastym rozdziale Apokalipsy.

Mam doświadczenie w poselstwach pierwszego, drugiego i trzeciego anioła. Aniołowie są przedstawieni jako lecący pośród nieba, głoszący światu poselstwo ostrzeżenia i mający bezpośrednie znaczenie dla ludzi żyjących w ostatnich dniach historii tej ziemi. Nikt nie słyszy

głosu tych aniołów, gdyż są oni symbolem przedstawiającym lud Boży, który działa w harmonii z niebiańskim wszechświatem. Mężczyźni i kobiety, oświeceni przez Ducha Bożego i uświęceni przez prawdę, głoszą trzy poselstwa we właściwej kolejności. Wybrane poselstwa, księga 2, 387.

Wzniesionym sztandarem jest trzeci anioł, lecący środkiem nieba i ostrzegający ludzkość przed przyjęciem znamienia bestii. Potężna armia nadal głosi to poselstwo światu, aż do chwili, gdy Michał powstanie i zamknie się czas łaski dla ludzkości.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.

A o północy rozległo się wołanie: Oto nadchodzi oblubieniec; wyjdźcie mu na spotkanie.
Mateusza 25:6.